

El llenguatge

D'altres

16/VIII/1978

El mot altres, plural, pot anar precedit per la preposició de: d'altres. No sembla, però, que s'hagi establert d'una manera precisa en quins casos la preposició de hagi de precedir el mot altres (deixant de banda els casos de règim) i es tendeix més aviat a considerar que aquest ús és facultatiu. Vegem, però, què en diuen els diversos tractats gramaticals de Fabra.

A la Gramàtica dita de l'Institut (1918) s'esmenta aquest ús amb un simple exemple: Aquests no m'agraden: ensenyeu-me'n d'altres. A la Gramàtica pòstuma (Telde, 1956), s'indica l'equivalència entre Uns altres països i D'altres països. La Gramàtica de la Protectora (Cura mitjà, 1918) no en diu res, però el conjunt d'altres s'hi troba usat repetidament. I a la Introducció a la Gramàtica catalana (Ed. 62, 1968), basada en la darrera obra esmentada i a cura de Ramon Aramon, llegim que «altres va sovint acompanyat de de». Cal deduir de tot plegat, doncs, i de l'ús que observem al llarg de totes aquestes obres, que el conjunt d'altres no representa sinó una possibilitat de l'idioma, i que pot alternar, indistintament, amb altres i uns altres (o unes altres). En alguns casos, per tant, seria lícit optar lliurement entre tres possibilitats: Ho explicarem amb altres exemples, ... amb d'altres exemples i ... amb uns altres exemples. Però el cas en què sembla més recomanable recórrer preferentment a d'altres és quan aquest mot no va seguit de cap substantiu: D'aquests mots n'hi ha que tenen una sola terminació i d'altres que en tenen dues. Si altres fa referència a un nom representat pel pronom de, la presència de la preposició de hi sembla obligada: En d'altres. Notem, també, una equivalència que s'estableix entre altres i d'altres, i el quantitatiu més: Heus acti altres (o d'altres) detalls i Heus acti mes detalls. En canvi, quan es vol indicar un cert valor determinat, cal recórrer exciusivament a uns altres: No eren pas els mateixos: eren uns altres.

Albert Jane